

at faae en slet eller en halv Reform, som kun vilde medføre, at det Slette blev staaende endnu længere. Det ærede Medlem synes paa en høist mærkelig Maade at have været Medlem af vort Parti. Han har hindret samtlige gode Love blot for at hindre dem. Men da jeg tror, at det ærede Medlem har udtrykt sig forfæst, og det tidligere har været hans Mening at hindre slette Love, men ikke at hindre gode, ser jeg ikke, hvorfor han ikke vil hindre slette nu. Er det hans Mening, at den Gang vilde han hindre slette Love, men nu vil han ikke hindre saadanne, men lade dem passere? Det behøver han ikke; selv om han ikke er i Flertal til at hindre slette Love, kan han altid være sikker paa vor Assistance dertil. Han kan jo forsøge det. Skulde det saa vise sig, at vi alle ville skaffe de slette Love Fremgang, vil det være tidsnok at forlade os, men at han vil arbejde med Regjeringen for at faae de slette Love satte igjennem, det synes jeg, er en befynderlig Maade at opfatte sin folkelige Stilling paa. Jeg har af det ærede Medlem faaet det mærkelige Indtryk — det ærede Medlem maa undskyldes, at jeg siger det, der er intet Fornærmeligt i Sammenligningen, men blandt det yngre Danmark, i Børnekrebse, sker det saa tit, at man hører det ene Barn sige til det andet: Naar Du ikke vil lege, som jeg vil lege, vil jeg slet ikke lege mere. Jeg har nu faaet det Indtryk, at det ærede Medlem siger som saa: Naar vi ikke kunne faae dem til at lege, som vi ville, saa ville vi aldeles ikke lege med mere. Det tror jeg imidlertid ikke, at man har Lov til under saa alvorlige Forhold, som der her foreligge.

Jeg kommer derefter til et Par Bemærkninger, som jeg maa gjøre til det ærede Medlem for Rigsje (Hørup). Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa; thi jeg havde det Indtryk, at det ærede Medlem vilde reducere noget de forskjellige Ting, som han vist neppe selv ved nærmere Overveelse kan billige, at han sagde forrige Gang, og jeg skal aldrig hindre et Mennekte i at gjøre godt igjen, hvad han er kommen til at gjøre galt. Men et Par enkelte Ting maa jeg dog omtale. Han sagde, at han ikke vilde tjene i Kompagni med os. Vi have aldrig søgt Tjeneste, hvor han tjener for Tiden; der ville vi lade ham tjene ganske rolig. Dernæst sagde han, at man havde villet sætte ham ved Siden af en afbøde Politiker, der her i Thinget havde gjort sig særlig fortjent af Folkesagen, fordi man haabede derigjennem at skade ham, idet den afbøde Politiker havde adskillige Fjender. Forsaa vidt det var et Svar til mig, vil jeg sige det ærede Medlem, at det er ikke Tilfældet. Jeg har aldrig tænkt paa at skade ham derved; jeg har slet ikke sammenlignet ham med den afbøde store Politiker, ikke i fjerneste Maade. Jeg skal tage et Billede, som vil gjøre det fuldstændigt klart for det ærede Medlem. Naar en Mand, t. Ex. det ærede Medlem kunde være

faa heldig i en Marchandiserboutik at finde et Par af den Mand's aflagte Buxer og isørte sig dem, da er det sikkert, at det vilde glæde mig at se den Afbødes Buxer igjen, og at det ærede Medlem havde fundet de Buxer, men det kunde ikke falde mig ind derfor at sammenligne det ærede Medlem med den Afbøde. Fordi det ærede Medlem har anstaaet sig en Dialekt som den afbøde store Politiker, har han faktisk ikke mere med denne at gjøre, end om han kun havde hans Buxer paa. Deri er der ingen Fornærmelse mod det ærede Medlem. Evertimod. Sæller ikke behøver det ærede Medlem at være saa bange for, at vi skulde være hadsfe imod ham, som han tror, saa at vi helst skulde ville sende ham til Siberien, hvis vi vare i Rusland. Nei, ikke for nogen Pris vilde jeg have ham til Siberien; thi det ærede Medlem er os ikke blot i mange Henseender til Fornødselse ved sine Foredrag, sin Dannelse og sine mange gode Egenfæber, men han er ogsaa til megen Nytte. Thi det ærede Medlem aabenbarer en saadan Fond — jeg tør ikke bruge det Ord mere, som det ærede Medlem blev saa stødt over, men jeg tør sige — af en politisk Livsanskuelse — jeg nævner kun det Politiske — som ligger os og vist de fleste Mennekte i Danmark saa fjern, at det kun kan glæde os, at ogsaa den er repræsenteret i Thinget, thi jeg mener, at det er godt, at Alt er repræsenteret her. Jeg har ikke mindste lyst til at gjøre det ærede Medlem Fortrød, og jeg tror, at Ingen har det, saa at han ikke behøver at være bange derfor. Men jeg maa dog sige, at i det nævnte Punkt kan jeg ikke hjælpe ham. — I sine forskjellige Forsøg paa at undskyldes tidligere Udtalelser kom han til at sige, at det var lige meget, om jeg her erklærede, at, naar der atter gives en provisorisk Finantslov, kunde vi umulig gaa den samme Vej som forrige Gang; thi det kom an paa, om vi ikke gif den samme Vej. Ja, det er meget rigtigt, at, hvad det kommer an paa i alle mulige Forhold, er ikke den Forklaring, der gives, men Handlingen, der kommer bagefter. Men det staar fast, at, dersom Nogen nu efter denne Forhandling og min første Udtalelse den første Dag, der er saa tydelig, at ethvert Mennekte med Logik kan forstaa den, vil sige, at naar vi atter stod overfor en 8de November, vilde jeg stille mig paa samme Maade som 1879, saa farer han med vitterlig Usandhed. Det skal det ærede Medlem ikke rokke. Jeg veed derfor ikke, hvorfor han er kommen ind paa den Side af Sagen. — Det ærede Medlem kom dernæst ind paa Spørgsmaalet om „Middelne“ og om „i Sommer“. Jeg har saa ofte maattet høre Tale om de Midler, og det er ganske naturligt; thi hver Gang, jeg har mødt ham, har jeg spurgt ham om de Midler; men hvad jeg ikke har hørt, er hans Svar paa Spørgsmaalet, hvilke Midler han havde; og han dreves af denne Mangel paa Midler, han havde, i Sommer, til at hjælpe sig